

Keksi itse otsikko

RIITTA MIKKOLA

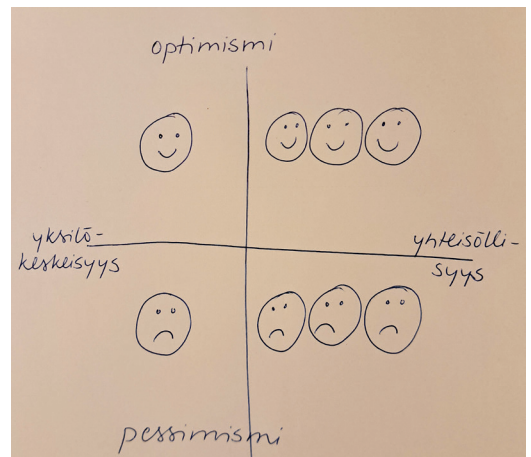
“On aika sijoiltaan, miksi synnyinkään sitä raiteilleen taas vääntämään”, lauloi aikanaan Aki Sirkesalo. Pakko myöntää, että uutiset Ukrainasta, Gazasta, Trumpista, Suomen taloustilanteesta, nuorten lukutaidosta, ilmastonmuutoksesta... (jatka itse listaa) laittavat miettimään, että aika on sijoiltaan.

Samaan aikaan media (ja myös monet nuorten kanssa työtä tekevät tahot) sylkevät unelmahöttöä. Koulullamme on käynyt vierailijoita ja olemme seuranneet nettiesiintyjä, jotka kannustavat unelmaan ja etsimään “sitä omaa juttua”. Mieleen tulee kesä 2007, jolloin USA:n ulkoministeriön kesäohjelman kouluvierailulla rehtori kehotti tavoittelemaan aurinkoa, ei kuuta. Kuulemma jokainen voi saavuttaa unelmansa. “Aha,” mieleen tuli. Änkyräoptimismi ei purrut suomalaisen peruskoulun käyneeseen kurssilaiseen.

Puolangan pessimistipäivät lohduttavat individualistiseen unelmointiin kyllästynyttä keski-ikäistä lehtoria. “Pessimisti ei pety,” sanoo vanha sanonta. Jaetulla surkeudella ja pirujen maalaamisella on pitkät perinteet Suomessa. Mutta lopulta pessimismikään ei tuota tyydytystä, koska toivo puuttuu. Kyllä parempaa tulevaisuutta on tärkeää toivoa. Virressä 631 lauletaan: “Mua auta, Herra, mä toivon vaan, vaikkei ois toivoa ollenkaan.” Tätä sitkeyttä ihailen. Toivotaan, vaikka ei ole toivoa.

Unelmahötön haaste on myös sen minäkeskeisyys. Jos minun unelmani on ristiriidassa toisen unelman kanssa, kenen unelma voittaa? Ikävä tulee lausahdusta: “Älkää kysykö, mitä maanne voi tehdä teidän puolestanne - kysykää mitä te voitte tehdä maanne puolesta.” Voiko tällaista enää sanoa 2020-luvulla? Haluammeko palata 1800-luvun maalaisyhteisöön, jossa suuren osan väestöstä tehtävä oli palvella muita ja sopeutua ilman ajatuksen häivääkään siitä, mitä ehkä itse halusi? Epäilen.

Pessimismin, optimismin, individualismin ja yhteisöllisyyden puristuksessa olen kehittänyt nelikentän, jonka vaihdoin naamakuvani paikalle. Haluan olla Obama-henkinen yhteisöllinen optimisti

**"Ilman toivoa on paha elää,
vaikka maailmanaika
on synkkä."**

tyyliin “We can do it”? Vai itseensä käpertynyt pessimisti? Vai yhdessä vaikertava: “Ennen oli kaikki paremmin...”? Vai narsistinen “Minä ja minun unelmani”-ihminen?

Uskon, että ihminen tarvitsee yhteisöä. Kannattaa lukea Nina Sajaniemen teksti aivoista Kleion sivulta 34 alkaen. Samaan aikaan olemme kuitenkin myös yksilöitä. Ilman toivoa on paha elää, vaikka maailmanaika on synkkä. Tässä hämäryyden raja-illa ehdotankin, että jokainen valitsee itse pääkirjoituksen otsikon. Ehdotuksia, joita en ole kirjoittanut itse: “Toivo on tekoja”, “Huomenna on paremmin”, “Olen yksin tällä tyhjällä tiellä”, “Imagine all the people living life in peace”, “Onhan päivä vielä huomennakin” ja vielä “Kansankynttilät lämpöisin liekein, teitä unhoita en milloinkaan.” ■

Kirjoittaja on Kleion päätoimittaja.